

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Αγίου Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου (30 Νοεμβρίου)

Η ειρήνη και το έλεος του Θεού

Το πρόσωπο του Πρωτοκλήτου Αποστόλου Αγίου Ανδρέου, αγαπητοί μου, τιμάται σήμερα από την Αγία μας Εκκλησία. Και γίνεται η σημερινή εορτή αφορμή να απευθύνουμε στο Θεό την προσευχή της καρδιάς μας για εμάς, τις οικογένειές μας, την κοινωνία μας, την πατρίδα μας και τον κόσμο ολόκληρο. Αυτό πράξαμε αποδίδοντας το απολυτικό του Αγίου Ανδρέου, το οποίο εμπεριέχει οπερματικά τα πάντα γύρω από τον Άγιο που τιμούμε και αυτά τα οποία προσδοκούμε από εκείνον.

Το Απολυτικό του τον ονομάζει «Πρωτόκλητο και του κορυφαίου αυτάδελφο», κατά σάρκα αδελφό δηλ. του Αποστόλου Πέτρου και στη συνέχεια καταγράφει τι ζητούμε από εκείνον: «...τω Δεσπότη των όλων ικέτευσε». Αυτό ζητάμε από τον Άγιο Ανδρέα: να ικετεύσει τον Δεσπότη των όλων για δύο πράγματα: «Ειρήνην τη οικουμένη δωρήσασθαι», είναι το πρώτο. Να δωρίσει στην οικουμένη την ειρήνη. Και αυτό το αίτημα της ειρήνης είναι διαχρονικό στη ζωή της Εκκλησίας. Επαναλαμβάνεται κάθε μέρα στη Θεία Λειτουργία. Αυτό σημαίνει ότι η ειρήνη δεν υπάρχει. Είναι ένα μεγάλο ζητούμενο. Γι' αυτό και την ζητούμε και την επιδιώκουμε τόσο πολύ μέσα στην Εκκλησία. Και δεν υπάρχει η ειρήνη σήμερα, παρότι φαίνεται ότι επικρατεί στον κόσμο θεωρητικά, γιατί εμείς οι άνθρωποι πιστεύουμε ότι η ειρήνη δεν είναι τίποτε άλλο παρά η απουσία πολέμου. Όταν δεν υπάρχει πόλεμος, έχουμε ειρήνη. Έτσι είναι, όμως; Για να ρίξουμε μια ματιά στον κόσμο σήμερα, στην Αφρική, στην Μέση Ανατολή, σε άλλα σημεία της γης: Φλέγονται τα σημεία αυτά. Υπάρχει ένας ευρύτερος αναβρασμός, εμφύλιοι σπαραγμοί, απειλές για ξένες επεμβάσεις. Αυτό σημαίνει ότι η ειρήνη διακυβεύεται, περνά μια τεράστια περιπέτεια. Άρα, δεν έχουμε ειρήνη στις μέρες μας ή νομίζουμε ότι έχουμε. Και αυτό, γιατί εναποθέτουμε τις ελπίδες για την ειρήνη σε διάφορα ειρηνιστικά κινήματα, τα οποία ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια στον κόσμο, την εναποθέτουμε στα χέρια των πολιτικών ηγεσιών, των διεθνών ειρηνιστικών οργανισμών, αλλά αυτό βλέπουμε πού οδηγεί: αυτή τη στιγμή ο κόσμος μας να είναι φαινομενικά ειρηνικός, ταυτόχρονα, όμως, σε πολλά σημεία της γης να υπάρχει αναβρασμός, ο οποίος, ανά πάσα στιγμή, μπορεί να οδηγήσει σε γενικότερη ανάφλεξη. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν έχουμε συνειδητοποιήσει πως η ειρήνη δεν είναι η απουσία του πολέμου, αλλά η παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Όταν ο Θεός απουσιάζει από τη ζωή των ανθρώπων, τότε η ειρήνη είναι το μεγάλο ζητούμενο, γιατί η ειρήνη προσωποποιείται στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Και σήμερα ζούμε σε έναν κόσμο, ο

οποίος δεν θέλει τον Χριστό, Τον αποστρέφεται, Τον θέτει στο περιθώριο. Ψάχνει αλλού ερείσματα, πολιτικά, κοινωνικά, ιστορικά. Αποδιώχνει Τον Χριστό στο περιθώριο της ιστορίας. Πώς, λοιπόν, να προκύψει η ειρήνη;

Η ειρήνη έρχεται, καταρχάς, στα πρόσωπα. Δεν προκύπτει μαγικά στον κόσμο. Για να ειρηνεύσει ο κόσμος, πρέπει να ειρηνεύσουν τα πρόσωπα, οι άνθρωποι. Και ειρηνικός άνθρωπος είναι εκείνος ο οποίος έχει μέσα στην καρδιά του τον Θεό. Αυτός γίνεται αφορμή ειρήνης για τους άλλους. Είναι άνθρωπος ήρεμος, πράος, ξέρει να υπομένει, δεν εξεγείρεται, δεν διεκδικεί, δεν μνησικακεί, δεν πολεμά, δεν σκοτώνει, δεν τρομοκρατεί, γιατί έχει μέσα του το Θεό και είναι άνθρωπος ειρηνικός. Βλέπετε, η καρδιά της ειρήνης είναι ο κάθε άνθρωπος προσωπικά. Μην περιμένουμε να μας έρθει η ειρήνη από κάπου αλλού. Η ειρήνη πρώτα θα γεννηθεί μέσα μας με την παρουσία του Θεού στη ζωή μας και μετά θα γίνει γεγονός για ολόκληρο τον κόσμο.

Αλλά, διά του Αγίου Ανδρέου, σήμερα ζητούμε και κάτι άλλο από τον Θεό. «... ταις ψυχαίς ημών το μέγα έλεος». Να χαρίσει ο Θεός στις ψυχές μας το δικό Του έλεος, την αγάπη Του, τη συγχώρησή Του. Και αυτό είναι διαχρονικό αίτημα της Εκκλησίας. Και πρέπει να γίνεται επίμονο αίτημα του καθενός από εμάς. Γιατί έχουμε μεγάλη ανάγκη από το έλεος του Θεού σήμερα περισσότερο από ποτέ. Βλέπετε πού έχει φθάσει ο κόσμος: Βρίσκεται σε αναβρασμό και αναταραχή και η κοινωνία μας έχει φθάσει στο σημείο να υποφέρει, να πονά και να δοκιμάζεται περισσότερο από ό,τι θυμόμαστε, τουλάχιστον οι νεότερες γενεές, με έναν πολύ δραματικό και οδυνηρό τρόπο. Και η δοκιμασία που περνά η κοινωνία μας έχει πολλά πρόσωπα και πολλές πτυχές, οικονομικές, κοινωνικές, οικογενειακές, εργασιακές. Γιατί νομίζετε ότι τα περνάμε αυτά; Μήπως επειδή κάποιои άλλοι έφταιζαν αντί για μας; Τα περνάμε, γιατί δεν θελήσαμε και διώξαμε από τη ζωή μας το έλεος του Θεού. Είπαμε στο Θεό «δεν σε χρειαζόμαστε πια. Εμείς είμαστε οι Θεοί στη θέση σου. Δεν σε θέλουμε. Είσαι χθεσινός. Έτσι δεν μάθανε τα παιδιά μας στο σχολείο, ότι ο Θεός είναι μια ξεπερασμένη υπόθεση, η Εκκλησία μια μουσειακή υπόθεση; Είναι δυνατόν να ασχολούμαστε με το Θεό; Τί ανάγκη έχουμε τον Θεό;» Έτσι δεν μας έλεγαν; Αυτό δεν ζήσαμε; Μέσα στα σχολεία δεν μπήκε αυτή η δαιμονισμένη νοοτροπία της άρνησης του Θεού; Και ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Τα κάναμε όλα στάχτη, θρύψαλα. Φτιάξαμε ένα κόσμο, που πνίγεται στις στάχτες και στους καπνούς της καταστροφής, την οποία έφερε ο ίδιος στον εαυτό του, γιατί δεν θελήσαμε το έλεος του Θεού, αλλά στηριχτήκαμε στο χρήμα, στους πολιτικούς ηγέτες, στο ψέμα, στην απάτη, στη διαφθορά. Όλα αυτά τα θεοποιήσαμε, τα βάλαμε στη θέση του Θεού και Εκείνον τον στείλαμε στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Ζητήσαμε το έλεος των ανθρώπων και

χάσαμε το έλεος του Θεού. Και τελικά, ούτε των ανθρώπων το έλεος βρήκαμε. Γι' αυτό φθάσαμε εδώ που φθάσαμε. Άρα, δεν υπάρχουν μαγικές συνταγές, ούτε υπάρχουν λύσεις που θα μας έρθουν από κάποιους άλλους ή από κάπου αλλού. Τις λύσεις θα τις βρούμε εμείς, αν ξαναζητήσουμε το έλεος του Θεού. Γιατί από αυτό έχουμε ανάγκη σήμερα περισσότερο και από τα χρήματα, περισσότερο και από την πολιτική, περισσότερο και από την οικονομία και τις τράπεζες. Από το έλεος του Θεού έχουμε ανάγκη. Όταν αυτό το έλεος το ζητήσουμε με ειλικρίνεια, με πνεύμα μετανοίας και επιστροφής στο θέλημα του Θεού, τότε θα δούμε ότι, σιγά – σιγά, τα πράγματα θα αρχίζουν να αλλάζουν στον τόπο μας. Όσο, όμως, το έλεος αυτό το περιφρονούμε και το αρνούμαστε, ό,τι και να γίνει, όσες θυσίες και να γίνουν, όσες αποφάσεις και να ληφθούν, τα πράγματα δεν πρόκειται να διορθωθούν, γιατί το πρόβλημα της πατρίδας μας σήμερα δεν είναι οικονομικό. Είναι πνευματικό.

Γι' αυτό, αδελφοί μου, η σημερινή εορτή του Αγίου Ανδρέου γίνεται αφορμή να ξαναθυμηθούμε τι ακριβώς οφείλουμε να ζητήσουμε από τον Θεό. Την ειρήνη Του για τον κόσμο, που είναι το μεγάλο ζητούμενο και την επιστροφή του ελέους Του στη ζωή μας. Γιατί μόνον τότε θα ξαναχαράξει η ελπίδα της βελτίωσης και των κοινωνικών και των οικουμενικών και των προσωπικών μας δεδομένων. Αμήν.

Αρχιμ. Ε.Ο.